

Markéta Prusenovská, 13 let

Stíny mezi námi

Tajemný dopis

Sofie seděla na zaprášené židli v rohu starého antikvariátu. Světlo pronikalo skrze zašpiněná okna, zalévalo místnost zlatavým odleskem a odhalovalo poletující prachové částičky. Bylo to jedno z jejích nejoblíbenějších míst- útek od reality plné stresu a povinností. Prohlížela regály plné starých knih, v jejichž záhadných stránkách se ztrácela už od dětství.

Dnes ale nebyla úplně klidná. Hledala inspiraci na povídku, kterou měla odevzdat do literární soutěže. Její hlava byla ale prázdná, jako by ji všechny nápady opustily. Začala bezmyšlenkovitě přejíždět prsty po hřbetech knih. Když najednou jeden svazek ucítila pod rukou- malou, opotřebovanou knihu, téměř neviditelnou mezi velkými vázanými díly.

Knihu vytáhla a překvapeně se na ni podívala. Neměla žádný název, žádný autor. Byla prostě... prázdná. Opatrně ji otevřela. Stránky byly zažloutlé, některé dokonce potřhané. Ale než stačila pochopit, co vlastně drží v rukou, z knihy vypadl drobný list papíru.

Sofie se sehnula, aby ho zvedla. Nebyla to obyčejná stránka, ale dopis. Papír byl jemně zašedlý, písmo psané rukou působilo skoro nově, ale přitom se v něm skrývalo něco starobylého. Obálka nesla adresát:

LARA VONDROVÁ

„To je zvláštní“ zamumlala. Jméno jí připadalo povědomé, přesto si nemohla vzpomenout, odkud by ho mohla znát. Bez váhání obálku otevřela a vytáhla dopis. „Pokud jsi našla tento dopis, znamená to, že máš přístup k pravdě. Klíč je ukryt tam, kde světlo zhasíná a stíny přebírají vládu. Spoj se s těmi, kdo rozumí. Jen tak odhalíš tajemství dávno zapomenutého světa.“ Při čtení ji zamrazilo. Slova jí zněla v hlavě jako ozvěna, která tam nepatří.

Zavřela oči a pokusila se to všechno zpracovat. Co znamenal „klíč“? A proč má pocit, že jméno Lara zná, i když si není jistá odkud?

Na cestě domů byla neklidná. Přestože si opakovala, že je to jen starý dopis, něco v ní šeptalo, že to není pravda. Jakmile dorazila, otevřela notebook a začala hledat. Zadala jméno „Lara Vondrová“ do vyhledávače. A tam byla – dívka z vedlejšího města, brunetka s jasnými očima. Na jejím profilu bylo něco, co Sofii donutilo poslat zprávu:

„Ahoj, promiň, že píšu, ale myslím, že mám něco, co patří tobě. Můžeme se sejít?“

Odpověď přišla rychle. Lara byla zmatená, ale souhlasila s tím, že se setkají v kavárně. Když se potkaly, Sofie si uvědomila, že ji ta dívka fascinuje. Byla přímá, energická a přesto v jejích očích bylo něco skrytého, něco, co ji nutilo být opatrná.

„Mám něco podobného,“ přiznala Lara po chvíli a vytáhla ze svého batohu zašlý pergamen. „Podívej.“

Dopis, který ukázala, měl jiný text, ale stejný podivný tón. Obě byly zaražené. Sofie si najednou uvědomila, že jejich setkání nebylo náhodné. Ten dopis ji přivedl k Laře. A teď... co dál?

Spojení osudů

Když Sofie odložila pergamen, stále cítila jemné brnění na prstech. Celé to bylo příliš podivné, příliš... neskutečné. Lara seděla naproti ní a mlčela. Obě přemýšlely nad neznámými slovy, která se zdála být starší než čas sám. Byly součástí něčeho mnohem většího, něčeho, co se skrývalo pod povrchem každodenního života.

„Co teď?“ zeptala se nakonec Lara a podívala se na Sofii s napětím v očích.

Sofie si povzdechla. „Nevím. Ale tohle není náhoda. Musíme zjistit víc.“

?

Přemýšlely, jak dál. Vytáhly z batohů své telefony a začaly hledat stopy, staré knihy a zmínky o dávno zapomenutých světech. Ale vše, co našly, vedlo k jednomu jménu – Matias. Bylo to jméno, které se objevovalo ve většině záhadných textů, které se zdály propojené s jejich hledáním.

„Matias?“ zamručela Lara, „víš něco o něm?“

„Jen že je chytrý a že má... zvláštní způsob, jak řešit problémy. Ale nic víc,“ odpověděla Sofie.

Zpráva byla jasná. Matias byl další klíč k tajemství, které obě hledaly. Obě věděly, že bez něj to nepůjde dál. Společně se vydaly do staré části města, kde by mohl být. Hledaly po opuštěných uličkách, v zapomenutých knihovnách a staveních, dokud nenarazily na malý, špinavý obchod. „Matiasova dílna“ zněl nápis na dveřích.

Dovnitř je přivítal mladý muž, asi jejich věku, s krátkými vlasy a pronikavýma očima. Vypadalo to, že se dívky vůbec nezajímají o příchod, ale spíš o něco, co je spojovalo s dávnými světy. Matias je nechal chvíli čekat, než si je prohlédl a nakonec se usmál.

„Očekával jsem vás,“ řekl klidně. „Dopisy, co vám přišly... nejsou náhodné. Dlouho jsem na něco takového čekal.“

„Co to všechno znamená?“ zeptala se Sofie a hlas se jí třásl.

„Znám váš příběh, ale musíme jít dál. Víte, že to nejde tak jednoduše. Musíte pochopit, že svět, který hledáte, není jen nějaký příběh, který se jednou zapíše do knih. Je to něco mnohem víc. Tajemství, které vás přivede do ztraceného světa, kde neexistují hranice mezi skutečností a představou,“ vysvětloval Matias.

Lara s ní souhlasila. „Musíme najít klíč. Co znamená, že světlo zhasíná?“

Matias se zamyslel. „To je komplikované. Každý klíč je spojen s něčím jiným – s emocemi, s místy, s osobami. Musíte najít to, co je

vaše. Klíč je ve vás samotných. Najděte to, co vás spojuje s tím místem, a dveře se otevřou samy."

Sofie si otřela čelo. „Jak to máme udělat? Nikdo nám nedává žádné jasné odpovědi!"

Matias se usmál. „Odpovědi nepřijdou, dokud se nepustíte do neznáma. Musíte si věřit."

Zbytek odpoledne strávili rozborem dalších detailů. Lara se zmínila o starých mapách, které našla v knihovně, a Matias si vzal každou informaci, kterou jim daly. Společně vytvořili plán. Cítili, že se blíží moment, kdy všechno dosáhne vrcholu – a jedině spolu, jako tým, mohou přežít to, co přijde.

Stopa ve tmě

Noc byla chladná a tichá, jak Sofie, Lara, Matias, Daniel a Alex pomalu kráčeli úzkou uličkou za městem. Sofie pevně svírala dopis, který nyní vypadal ještě záhadněji. Světlo měsíce odráželo jemný lesk na jeho voskové pečeti, jako by mělo svá tajemství odhalit jen těm, kteří si to opravdu zaslouží.

„Tady to má být," ukázal Alex na opuštěný dům na kraji lesa. Zdálo se, že jej stíny pohltily, a jeho zdi pokrýval mech. „Jsi si jistý, že je to dobrý nápad?" zašeptala Lara, jejíž hlas zněl téměř jako ozvěna. Matias ji povzbudivě chytil za ruku: „Neboj, jsme tu všichni spolu."

Dveře zavržaly, když je Alex opatrně otevřel. Všichni cítili, jak jim srdce bije o něco rychleji. Uvnitř byla tma, jen několik paprsků světla pronikalo přes rozbité okenní tabule. Na podlaze ležel prach a staré knihy, které se zdály být opuštěné celé roky. Daniel si náhle všiml stopy na zemi – byla čerstvá. „Někdo tu byl před námi," zašeptal.

Sofie přitiskla dopis k hrudi, jako by ji mohl chránit. Najednou uslyšeli tiché kroky. „Kdo tam je?" zavolala, ale odpovědí bylo jen ticho. Když se otočili, spatřili něco zvláštního – na zdi zářil starobylý

symbol, podobný tomu z dopisu. „Tohle je vodítko,“ pronesl Matias rozhodně.

Symbol se začal měnit, jako by žil vlastním životem. Jeho světlo je vedlo hlouběji do domu. Nikdo z nich si však nevšiml stínu, který je tiše pozoroval zpoza rohu.

Šeptající stěny

Skupina se zastavila před starým schodištěm, které vedlo do temnoty. Symbol na zdi stále slabě zářil, jako by je vyzýval, aby pokračovali. Alex, vždy ten nejodvážnější, se chopil iniciativy. „Musíme jít. Ať už nás to vede kamkoliv, odpovědi jsou tam nahoře.“

Sofie zůstávala na místě, její nohy jako by přimrzly k podlaze. „Co když je to past?“ zašeptala, hlas se jí třásl. Matias se na ni otočil, jeho pohled byl pevný. „Pokud nebudeme riskovat, nikdy nezjistíme pravdu.“ Daniel kývl a dodal: „Musíme držet spolu. To je jediné, na čem záleží.“

Kroky na schodech vrzaly jako varování, ale nikdo nepromluvil. Ve vzduchu viselo napětí. Když dosáhli vrcholu, ocitli se v malé místnosti, kde se zdálo, že stěny dýchají. Sofie se zachvěla, když uslyšela slabé šeptání. „Slyšíte to?“ zeptala se tiše.

„Ano,“ přikývla Lara, která se tiskla k Danielovi. Šeptání bylo zpočátku nesrozumitelné, ale postupně nabývalo na síle. Slova, která slyšeli, byla jako rozkazy: „Najděte klíč. Odemkněte osud.“

Uprostřed místnosti ležel podivný předmět – malá skříňka pokrytá symboly, stejnými jako na dopise. Matias k ní přistoupil a jemně ji zvedl. „Myslím, že tohle je ten klíč,“ pronesl. Ale v tu chvíli se dveře za nimi s hlasitým bouchnutím zavřely.

Sofie vykřikla, když se místnost začala třást. Stěny jako by se přibližovaly, šeptání se proměnilo v křik. „Musíme něco udělat!“ zakřičel Alex a snažil se otevřít dveře, ale byly pevně zamčené.

Lara ukázala na symboly na skříňce: „Jsou stejné jako na zdi! Možná... možná je musíme spojit.“

Matias přiložil skříňku ke zdi a symboly se rozzářily. Náhle se vše zastavilo. Ticho bylo téměř ohlušující. A pak se uprostřed místnosti objevil průchod, z něž vycházelo jasné světlo. „Tohle je jen začátek,“ zašeptala Sofie.

Cesta do neznáma

Sofie stála na prahu průchodu, světlo ji téměř oslepovalo. Nikdy nic takového neviděla – bylo to jako vstup do jiného světa. „Co myslíte, že je za tím?“ zeptala se nejistě. Alex se pousmál, i když jeho hlas zněl nervózně: „Jediný způsob, jak to zjistit, je vejít.“

Matias stiskl Sofii rameno. „Jsme v tom spolu. Neboj se.“ Jeho slova ji uklidnila, i když stále cítila sevření strachu v hrudi. „Tak jdeme,“ pronesl Daniel, odhodlaný jako vždy.

Průchod je pohltil a na chvíli měli pocit, že padají. Svět kolem nich se točil, barvy se měnily a zem pod nohama jim mizela. Pak náhle vše utichlo. Ocitli se v podivné krajině – kolem se rozprostírala temná mlha a vzdáleně se ozývaly podivný zvuky, skoro jako šepot.

„Kde to jsme?“ zeptala se Lara a přitiskla se blíž k Danielovi. Ten přešel pohledem okolí. „Nevím, ale nezdá se, že bychom tu byli sami.“ Ukázal na stopy, které vedly pryč. Byly velké a hluboké, jako by patřily něčemu, co nebylo člověk.

Matias otevřel skříňku, kterou nesl, a uvnitř našel malý kus pergamenu. „Podívejte,“ řekl a ukázal ostatním mapu s označeným bodem. „Tohle nás má vést. Ale kam?“

„Nemáme jinou možnost než to zjistit,“ odpověděl Alex, ale jeho hlas zněl váhavě. Vyrazili směrem, který ukazovala mapa, a jejich kroky byly tiché, téměř neslyšné.

kaluž

žvýkačka

otravný plevel

dílňa

vitr

Cesta byla dlouhá a vyčerpávající. Mlha kolem nich jako by se hýbala, vytvářela tvary a někdy i obličeje. Sofie měla pocit, že ji někdo pozoruje, ale když se otočila, nikdy nic neviděla.

„Támhle!“ vykřikla náhle Lara a ukázala na obrys něčeho ve tmě. Byl to vysoký kámen, pokrytý stejnými symboly jako na dopise a skříňce. „Myslím, že jsme dorazili,“ pronesl Matias, ale jeho hlas se třásl.

Když se přiblížili, kámen začal zářit a symboly se pomalu otvíraly. „Tohle je klíč k dalšímu kroku,“ řekl Alex, ale najednou se ozval hluboký hlas. „Kdo se odváží narušit stíny mezi námi?“

Strážce tajemství

Hluboký hlas jako by naplnil vzduch všude kolem nich. Skupina se zastavila, jejich dech se zrychlil. Kámen před nimi nyní zářil jasným světlem a stíny, které jej obklopovaly, se začaly pohybovat. „Kdo... kdo to mluví?“ zašeptala Lara, její hlas byl téměř neslyšný.

Ze stínů vystoupila vysoká postava, zahalená v černém plášti. Její oči zářily modře, jako by v sobě nesly tajemství celého vesmíru. „Já jsem Strážce,“ řekl hlasem, který rezonoval jako ozvěna. „Hlídám tajemství tohoto světa a rozhodnu, zda jste hodni pokračovat.“

Alex si stoupl před ostatní, jeho postoj byl odhodlaný. „Hledáme pravdu. Dopis nás sem přivedl.“ Podal Strážci dopis, který stále nesl Sofie. Strážce ho přijal, ale místo aby se na něj podíval, zafixoval svůj pohled na skupinu.

„Pravda má svou cenu,“ pronesl temně. „Jste připraveni obětovat vše, co znáte?“ Jeho otázka visela ve vzduchu a těžce na nich spočívala.

„Ano,“ řekla Sofie nečekaně pevně. Její srdce jí bušilo, ale věděla, že už není cesty zpět. Matias jí položil ruku na rameno na znamení podpory.

Strážce přikývl. „Dobrá. Ale než vás pustím dál, musíte mi odpovědět na otázku, která rozhodne o vašem osudu.“ Zvedl ruku a symboly na kameni za ním začaly zářit ještě jasněji.

„Co je největším stínem ve vašem životě?“ zeptal se. „Každý z vás musí odpovědět, jinak cesta skončí.“

Ticho bylo téměř nesnesitelné. Lara jako první prolomila napětí. „Můj největší stín je strach z toho, že ztratím ty, na kterých mi záleží,“ pronesla roztřeseně. Daniel se na ni povzbudivě usmál. „Můj je strach, že nebudu nikdy dost dobrý,“ řekl.

Matias a Alex se podívali na Sofii, která váhala. Matias pronesl: „Mým stínem je to, že se bojím rozhodovat, protože nechci udělat chybu.“ Alex sklopil zrak. „A já... já se bojím, že mě jednou všichni zradí.“

Sofie cítila, jak se jí stahuje hrdlo. Pak tiše řekla: „Můj stín je pochybnost. O sobě. O tom, jestli vůbec dokážu něco změnit.“

Strážce mlčel, ale jeho oči jako by četly jejich duše. Potom se usmál, i když úsměv byl spíš děsivý. „Vaše odpovědi jsou upřímné. Můžete pokračovat.“ Symboly na kameni se otevřely jako dveře, odhalující další cestu.

„Ale pamatujte,“ dodal Strážce, než zmizel v temnotě, „vaše stíny vás nikdy nepřestanou pronásledovat.“

Stíny se zvedají

Sofie uchopila krystal a světlo je vtáhlo do temnoty. Stáli v prázdnotě, kde se stíny formovaly do jejich vlastních podob. Každý z nich čelil svým obavám – pochybnostem, strachu a nejistotám.

„Tohle nejsou nepřátelé,“ pronesla Sofie. „To jsme my.“ Otočila se ke svému stínu: „Jsem dost dobrá, ať říkáš cokoli.“ Její stín zmizel. Ostatní ji následovali – Lara přijala

svůj strach, Matias svou nerozhodnost, Daniel své pochybnosti a Alex svou nedůvěru.

Když temnota zmizela, Strážce se znovu objevil. „Prošli jste zkouškou. Získali jste sílu čelit stínům uvnitř vás.“ Krystal v Sofiiných rukou zazářil a přenesl je zpět do reálného světa.

Každý z nich držel svůj vlastní krystal. Sofie se usmála: „Tohle světlo je naše. A nikdy ho neztratíme.“